

DE PEDRES I DE PETONS

A vegades, un simple segon, ho canvia tot. A vegades, si desitges més, et quedes sense res... i perds. Però, et semblarà irònic, en la meva situació: jo he guanyat, Ibrahim. Vaig guanyar el dia en què, al mirar-te, vaig saber que la meva vida i tot el meu entorn donaria un gir inesperat.

Era un dia qualsevol, ell i jo caminàvem pel mercat rodejats dels colors i les olors de les espècies, ja saps que no podia sortir sola. De cop, vas aparèixer tu. Recordo que anaves carregat de fruita i erets davant d'unes teles de colors llampants. Ell, com sempre, no em prestava atenció i no va observar la forma en què ens miràvem.

Vaig ser irracional i valenta. Amb l'excusa de comprar unes pomes, compartíem les nostres primeres paraules. No em negaràs que, en aquell instant, també vas sentir despertar un mar d'emocions dins teu, ho vaig veure en els teus ulls color esperança. No m'ho vaig pensar dues vegades i al donar-te els diners, vaig entregar-te una nota. Un simple paper que ho va iniciar tot. La meva vida va arrencar aquell dia, aquella tarda en la que vaig començar a quedar amb tu, escapant d'ell i dels que em rodejaven en la meva presó de formigó, per poder buscar la llibertat entre els teus braços de pell bruna. Et semblarà un tòpic, però des del principi, vaig sentir com si ja et conegués. Varem connectar ràpidament i tot va passar molt de pressa. Cada mes volia més minuts al teu costat i, al final, com no podia ser de cap altra manera, ens van acabar descobrint. Després de tants mesos a les fosques, la llum ens va deixar cecs.

No desitjo que pensis que buscava ser infidel al meu marit, trobar-te no formava part dels meus plans. Respecto el matrimoni, però respecto més la meva felicitat. Jo ja sabia que no podia estimar-te, que un "nosaltres" era

impossible, però per primer i únic cop en la meua vida, em vaig oblidar de tot per deixar-me portar pels meus sentiments. Des del principi sabia que jugàvem amb foc, sabia a tot el que ens afrontàvem, però el desig va ser més fort que la raó i tot té les seves conseqüències. Sé que vaig ser jo la que et va buscar i vull demanar-te perdó per la meua inconsciència, per complicar-te la vida i provocar el teu rebuig social i l'exili. Desitjo que entenguis que, a vegades, la vida no és justa i, segurament, en un altre país, hauríem viscut junts i format una família. Però, per desgràcia, aquí les coses no funcionen així, no podem viure d'un "potser..." i demà m'afronto a un càstig monstruós per ser dona i triar a qui vull estimar.

Tot i la impotència d'aquesta situació, també has de saber que no m'arrepenteixo de res i que, si pogués anar enrere, actuaria exactament igual. Sóc tossuda i inconscient, ho sé, és una virtut i un defecte, però avui no canviaria la teua olor i els teus ulls per cap altre record, amor meu. Un dia em vas dir que la vida no es mesura per les vegades que respires, sinó pels moments que et deixen sense respirar i, si em cenneixo a aquesta cita, he passat tota la meua vida al teu costat. Tu em vas regalar il·lusió i confiança, valors que mai ningú m'havia ensenyat. Tu em vas veure com una persona, no em vaig sentir mai desigual per ser dona. És per aquest motiu que repetiria tots els moments amb tu, encara que això, demà, em provoqui la mort.

Ibrahim, pensaré amb tu fins l'últim moment. Per mi, tot ha valgut la pena. Recordaré tots els minuts abraçada a tu, parlant de tot i de res, rient o plorant, moments només nostres. Imaginaré que acabem com una d'aquelles històries que tu tants cops em llegies, on ells fugien junts lluny de tots els insults i vivien

en una caseta de fusta, al costat d'un riu. Cada pedra que demà em colpegi el cap serà un petó teu i un pas endavant per tornar a estar junts... algun dia.

No recordaré quan van anunciar que Aisha Navid Ahmadi era condemnada a mort, a ser lapidada per adulteri. Ni tots els moments que vaig viure amb ell. Cada dia que vaig ser la seva esclava i tenia els mateixos drets que un gos amb el seu amo. No recordaré les nits en el seu llit, ni els seus cops quan venia enfadat de treballar. No el recordaré a ell, Ibrahim, et recordaré només a tu. Tu has estat part de mi i m'has fet sentir un ésser humà igual que tu.

Tinc por, molta por. Seria una hipòcrita si no ho reconegués i em fes la valenta en un moment així, però no estic trista. No em sap greu morir si tenia de seguir vivint com vivia, amagada i sense veure la llum del sol. Tampoc vull que estiguis trist, viu com tu m'has ensenyat a viure. Vull que refacis la teva vida lluny d'aquí, on ningú et conegui i puguis recordar la nostra història sense insults. També et demano que, per lluny que siguem i encara coneguis altres dones, no m'oblidis, perquè mentre tu em recordis, jo no moriré. Que tot el que passi demà no et canviï, segueix veient a totes les persones com éssers humans iguals, siguin homes o dones. Que l'odi no et transformi, si et plau. Marxa i comença de nou, busca la llibertat amb la companyia del meu record.

Tinc l'esperança que t'arribin aquestes últimes paraules. Has de saber que demà, quan tothom al meu voltant agafi pedres i jo estigui rodejada de ràbia, l'esperança i els nostres records seran les meves úniques armes, el meu escut. Potser acabaran amb mi, però la guerra l'haurem guanyada nosaltres.

Pseudònim: Semproniana